

— Но азъ искамъ да ти говоря. Има толкова много нѣщо да ти казвамъ тази вечеръ.

— Тогава?

— Слѣдъ вечеря ела. Мама ще си легне — тогава ще има врѣме.

Азъ искамъ още тая нощъ да ти изкажа, що мисля.

Той се спрѣ замисленъ: като че тая покана му даваше да разбере онова, което имаше да му казва тя. И макаръ, че не му се искаше да чуе какво е то, стисна ржката ѝ и отвърна: добрѣ.

— Ано! — Чу се по-рипнато гласа на майката и той се отдалечи.

III.

Гласътъ на майката не бѣ затихналъ още, когато тя нетърпеливо подаде глава прѣвъ полуотворенитѣ врата и сѣкашъ съ срамъ промѣлви шепнишкомъ: —

— Прибирай се, Ано; ще ставемъ за срамъ на хората!

Ана стана, изгледа къмъ неговитѣ врати, що една стѣна дѣлѣше отъ тѣхнитѣ и влѣзе при майка си.

Още не седнала, майката замърри . . .

— Азъ не искамъ да ставемъ за присмѣхъ на хората! Ами да се научи мжжътъ ти, че приказвашъ съ тогава по цѣли часове? — Тогази?

Ана не отвърна. Оборила глава, тя дълго гледа пода, докато сълзи пролазиха по лицето ѝ.

— Сбирай си ума, дъще, че азъ не искамъ на стари години — — —

Ана повдигна очи къмъ майка си и съ погледъ, който издаваше бунта въ нейната душа, махна рѣшително ржка:

— Не, не! Азъ искамъ да се науча! Азъ сама ще му кажа. Азъ не мога повече тѣй!

Майката я погледна слисана. Тя не можеше да повѣрва ушитѣ си: —

— Какво думашъ, дъще? — едва можа да изкаже; и съ подкосени крака се отпуста на диванчето.

А Ана, задъхана и съ очи плувнали въ сълзи, стана и неравно закрачи изъ стаята: тя не можеше да се здържи.

— Дотѣгнаха ми вече тия приструвки, — съ зада-